

פרטיזונית, לפעול תמיד בסביבה אהודת. אף מבחינה זו, הלקח המענין שבמפעלותיו אינו מעט גם עתה, שעה שצבאות סדירים יושבים על המדוכה: כיצד ל"הוליד" מתוך חיל-הצבא גופים סדירים במקורם, אך פרטיזונים באורח פעולתם, אשר יצלחו לפעולות עצמאיות לא רק בעורפו של יריב אלא, לעתים, אף במרחבי ארצו.

ועוד, כידוע פרטיזונים "רגילים" היו לרוב אנשי המקום. ואלו הוא ויחידתו, כפי שזו התגבשה מדי פעם, אם בין הערבים, ואם בין האיטלקים, היו ונש"ארו כל הזמן יחידה בריטית; אולם ידיעתו העמוקה את נפש האדם — הגישה הפשוטה הטובה אל אנשים מהשכבות העממיות ואף אל בני שבטים מדבריים — עמדו לפופסקי כי יזכה, כיאה ליחידה

פופסקי.

"קוניאק למיור שולין"

בדעתו, ושאלתיו אם ידוע לו משהו על המצאם של חיילים גרמניים.

"כמובן", — ענה, — "שתי מכוניות משורינות גרמניות נמצאות בכפר" — וצחק. לא הבנתי מה מצחיק ראה הכפרי בדבר — נמצאנו בתוך המון צפוף של גברים, נשים וטף, ונראה היה לי שאם נצטרך לברוח מכאן, יהיה זקוקים לרחמי שמים.

גילינו את שתי המכוניות המשורינות הגרמניות בכפרים הדרומיים והברתנו אותן בכיוון אלטמורה. רדפנו אחריהן. במקום שהדרך התרחבה פרסתי את הגיפיים כדי לתת שדה חפשי לכל אחת מעשר מכונות-היריה שלנו, ופתחנו באש מכל מה שהיה לנו. אחת המכוניות נעצרה, ולשניה נתתי להסתלק — הדבר התאים לתכונותי לתת לשמועות על כוחות בריטיים חזקים בבארי להתפשט במחנה הגרמני.

שבתי על עקבותי חזרה לביטאטו ויצאתי מהכפר בכיוון מערבי, לאורך דרך עגלות. במשך שעתיים נדדנו במבוך של שדרות מתפתלות בין קירות אבן גבוהים שנבנו כדי להגן על כרמי הזיתים משודדים, המפוזרים לא עורו לי הרבה בסבך זה, אולם הצלחנו לבסוף לצאת מבלי שראונו, למקום ששם רציתי להגיע, לרגלי רמת מורג' הריקה מצמחים ומישוב. רמה זאת משתרעת באורך של ארבעים מיל וברוחב עשרה מיל בין מישור החוף והעמק שבו עוברת הדרך מגרבינה לפוגייה. הרמה מגיעה לגובה של ארבע מאות וחמישים מטר מעל המישור, ושטחה הסלעי והמבוחר, המכוסה קירות אבן נמוכים ומתאים למעבר צאן, בודאי שהיה נחשב כרגיל לבלתי ניתן למעבר לכלי-רכב. אולם אנו הצלחנו; כפי שקייתנו, לעברו בגיפיים שלנו ללא קשיים רבים. כאשר הגענו לבסוף למקום שממנו יכולנו לראות את הדרך של הגרמנים, היה זה מבלי שגילו אותנו, והרגשתי היתה שכרמי

סיכמתי את מעט האינפורמציה שהשגתי, וכשהמפה לפני יצאתי לי תמונה ארעית על מערך כוחותיהם של הגרמנים באזור: היו להם כוחות שבסיסיהם היו בגיביה דל-קולה, אלטמורה וגרבינה, ושהחזיקו ברכסי הגבעות עם דרך טובה לרוחב הזיתים. קו זה אפשר היה שהוא נמשך עד פוטנצה במערב והלאה עד סלרנו. הכוח הגרמני שענין אותי במיוחד קיבל את הספקתו מהבסיס של פוגייה, על הדרך המובילה לגרבינה. מכיון שבארי היתה בידים איטלקיות, והמקום הראשון שבידי הגרמנים על החוף היה טראני, לפי מיטב ידיעתי, הרי הסתבר שמגיביה-דל-קולה ועד החוף היה להם אגף פתוח באורך של ארבעים מיל, ותארתי לעצמי שהם שמרו עליו בצורה כלשהי, בין אם ע"י משמרות במשלטים ובין אם ע"י משמרות ניידים.

ערכתי תכנית להסתגן דרך משמרות אלו עם קבוצתי הקטנה בבוקר הבא, לחצות בלילה את דרך גרבינה-פוגייה, דרך ששימשה קו תחבורה עיקרי לאויב, ולהתבסס מערבה מהדרך, בשטח שמהמפה נראה לי כסביבה הררית מרוחקת למדי. השבתי שלכשהיה עמוק בעורף האויב, מעברו השני של אגפו הפתוח, לא יטרדונו הפטרולים שלו, וקיימי שאוכל לבדוק את עמדותיו בשלום, הנני מצוין "בשלום", מכיון שבסיוור זה מטרתו היתה להשיג אינפורמציה — מלאכה העלולה להיות אטית, והמחייבת זהירות וערמה — ולא התפננתי כל עיקר לגלות את עצמי ע"י יריות פזיזות. הישגים יותר רציניים מאשר הריגתם של כמה גרמנים, או השמדתם של כמה מכלי רכבם, עמדו לנגד עיני. משום כך פקדתי שמהרגע בו נעבר לשטח האויב לא נשתמש בנושק אלא להגנה עצמית, וגם זה כשברייחה תהיה מן הנמנעות.

עזבנו את הקיים האיטלקיים במודוניו והמשכנו לאורך הדרך עד ביטאטו, עשרה מיל מבארי. את פנינו קיבלו ההמונים הרגילים, ונתקענו באמצע הכפר. מתוך קהל המריעים הרועש בתרתי גבר שנראה לי כמושב יותר

היותם בהתחלה הטרשים שעל הרמה אח"כ שימשו לנו ככניסה אחורית מוצלחת ובלתי נראית לשטח האויב.

הדרך צברה לאורך עמק רחב, כשלוש מאות מטר מתחת לקצה הרמה שעליה עמדתי. מעברו השני של העמק התרוממו הגבעות שאליון רציית להגיע. כמעט בדיוק ממולי היה כפר — על ראש גבעה — פוגיו אורסיני, ובתוכו יכולתי לראות, מבעד למשקפת, סימנים שהעידו על המצאם של כוחות צבא בתוכו. בין מרגלות הגבעות והדרך היתה רצועה שטוחה של ירק כהה, שעורר בי חשד של ביצות, ונראה היה לי שיש להתרחק ממנו. במרחק של מיל אחד במורד הדרך, בכיוון גרבינה, גיליתי שביל צר היורד מהדרך אל הביצה החשודה ומוליך בכיוון לגבעות: החלטתי לנסות שביל זה אחר חשכה. נקודות הסכנה היו: פוגיו, אורסיני על ראש הגבעה מעבר העמק, גרבינה במרחק של עשרה מיל במורד הדרך לשמאלנו, ספונצ'ולה עשרה מיל מימיננו, וכמובן הדרך עצמה, על תנועת הגרמנים עליה. כינסתי את האנשים, כל אחד עם מפותיו, הסברתי להם את המצב וגיליתי להם את תכניתי. שלחתי אותם בזוגות לעמדת תצפית בקצה הרמה כדי שיסתכלו היטב על השטח שלחוכו עמדנו להכנס.

כשהחשיך ירדנו לאט בגיפים, במורד הלול וקשה, לתוך העמק. הגענו עד הדרך ועלינו עליה בכיוון לשביל. הנוכחים האירו מעט ואנו זחלנו קדימה קרובים לשולי הדרך, מבלי להאיר כל אור. קמרון, שהשגיח על מדר המהירות, הודיע לי כשעברנו מיל אחד. רגע לאחר זאת צץ מתוך האפלה עמוד מתהגבה — ציון דרך שראיתיו מראש הרמה, ונוכחתי שעברתי את המקום, בו היה עלינו לרדת בשביל, בכמה מאות מטרים. עצרתי, הזהרתי את הגיפ שמאחורי והתחלתי להסתובב בחזרה: במחצית הסיבוב לרוחב הדרך הצרה השגחתי בדמות הכהה של מכונית-משא המתקרבת אלי מכיוון גרבינה. מיד ישרתי את ההגה והמשכתי לאט לאורך הדרך בכיוון המקורי שלנו: לא היה פנאי לתת סימן אזהרה והיה לי רגע קשה כשלא ידעתי אם שארית הקבוצה נחש את פשר מעשי ותצא בעקבותי בשקט, או שימשיכו להסתובב בדרך הצרה על מנת לשוב על עקבותיהם כפי שהתחלנו לעשות. ועיי כך יסתבכו בשיירה הגרמנית. כעבור רגע הודיע קמרון ששאר הגיפים ממשיכים בעקבותינו, והכל עבר בשלום. עשרים ושמונה מכוניות גרמניות בנות חמשה טון כל אחת, שנראו כרוחות, זחלו ועברו על פני המשת הגיפים שלנו, ונהגיהן שהתאמצו לראות את הדרך כדי לא לרדת ממנה לא השגיתו בנו, ולאנשי הספיק השכל שלא לפתוח באש. יתכן והתנגשות היתה נגמרת לטובתנו, אולם היתה הורסת את האפשרות לחדור לשטח הגרמני ולגלות את האינפורמציה שהיתה דרושה לי. מכיון שהתנגשות כזאת

היתה מביאה לרדיפה וחיפושים כאלה למחרת, שבודאי היינו נאלצים להסתלק מהשטח.

כשהשירה עברה אותנו ונתרחקה עד שלא שמענוה יותר, חזרנו על עקבותינו. מצאנו את השביל ונכנסנו לתוכו. בגיפ שלי היה חייל בשם לילס, טירון ב P.P.A. שלקחתי אתי לפעולה זאת על-מנת לאמן אותו ולהקנות לו מנסיון אורחותינו. אותו לילס חשב את עצמו כמומחה לכל מיני כלי רכב, וכעבור זמן מה אמר:

— ואני סבור הייתי שמכוניות אלו הן מכוניות המשא הגרמניות של חמשה טון.

— כן, לילס, הן באמת היו מכוניות משא גרמניות של חמשה טון. צדקת בהחלט" — אמרתי לו.

— מה, כולן שלל-מלחמה בידינו?

— לא שלל" — עניתי — זאת היתה שיירה גרמנית. אמרתי לך שדרך זאת היא גרמנית. אנו נמצאים כרגע על קו התחבורה הגרמני העיקרי.

גשימתו של לילס נשמעה ברמה כשתפס את המצב, שעבורו היה חדש. יחד עם זאת למדתי אני שוב את הלקח שדרושה סבלנות לאין סוף כדי להכריח כל אחד מאנשי הפטרול להקשיב לנאמר לו. גילינו שאחדים מהטירונים החדשים שלנו היו שייכים לטיפוס של "הולך בעקבות", שנסחב עם הזרם ומאמין כי בבוא שעת הפעולה יאמרו לו בדיוק מה עליו לעשות; הצבא היטיב לאמנם במשמעת עיוורת, ועלינו מוטל היה לנטוע בהם עירנות חיה יותר. לילס, אגב אורחא, לא היה טיפוס כזה של "הולך בעקבות" מלידה.

השביל הוליך אותנו לחוה עזובה, ושם ניטשטש. כע" בוד רגע כבר היו שני גיפים שלנו תקועים בבוץ. בשעה שעסקנו בהוצאתם, הלך סנדרס לתור בסביבה, וחזר לא" חר שמצא דרך יציבה הוציאה את הנחל הנסתר: במעלה הגבעה הגענו לשדרה, ואחר-כך לדרך כפרית שוהייתה על גבי המפה. עזבנו את פוגיו אורסיני לימיננו במרחק בטוח. המשכתי הלאה ללב הגבעות, לאורך שדרות מת-פתלות, יורדות ועולות מרכס אל רכס. בשעה שתים לפ" נוח בוקר פקדתי לחנות, לאחר שעברנו נחל שנראה היה לי כי הוא הנקרא בונטללו; בהתאם למפה היינו עלשוי קרובים למרכזה של קבוצת גבעות מרחק הגון מהדרכים הראשיות. לא יכולנו להוסיף ולעשות כל דבר לפני שיאיר היום, ולאחר שבחשכה גילינו ערוץ די עמוק להסתרת הגיפים שלנו, הכנסנו אותם לשם, העמדנו משמרת של שני זקיפים על מנת שיוחלפו בכל שעה ושכבנו לישון. בחמש לפנות בוקר הגיע תורי לעמוד בשמירה: בחרי תי לי עמדה תחת עץ, המשקפת בידי, והיכיתי לעלות השחר. הצלחתי להביא את הפטרול שלי לשטח האויב מבלי שגילו אותנו: היום המתקרב ובא ישמש מבחן

ניגש אלי. דאגתי לכך שיראה את החבורה שלנו שבתוך הואדי, נתתי לו חתיכת שוקולדה ולבסוף שלחתי אותו לשלום ובקשתיו למסור לאביו (מי שזה לא יהיה) שיבוא לדבר אתי. הפור הופל. קשרתי את המגע הראשון עם האוכלוסיה.

אביו של הילד ירד אלינו בכרכרה: הוא היה הוכר החוה, אדם בגיל העמידה, מפופח ובעל הבנה, מנומס אבל בישן. אמרתי לו שאנו הננו פטרול קדומני של כוח טנקים בריטי גדול העומד להגיע יותר מאוחר מבצאי כדי להשמיד את הגרמנים בגרבינה. הוא ראה את אנשי חצי ערומים ומתרחצים — קיויתי שלמראה השקס שלנו ייעלם הפחד שעלול היה להתעורר בו עם בואנו.

לא הזכרתי כל עניינים צבאיים נוספים, לעת עתה, והעברתי את נושא השיחה לרכילות מקומית. הוא נגרר אחרי הנושא החדש ברצון וסיפר לי כיצד, לאחר שחיי לים גרמנים נכנסו לפוגיני אורסיני יום לפניכן, ברחו התושבים בבהלה: בחוה שלו במעלה הגבעה היו עכשו למעלה ממאה וארבעים פליטים, ברובם נשים וילדים. אמרתי לו שלא ידאג ושאנחנו נגרש את הגרמנים מה שטח תוך ימים ספורים — ותוך כדי דיבור שאלתי מה מצב אספקת המזון אצלו; הוא אמר שהאספקה בסדר, כי הפליטים הביאו אתם אוכל, ובחוה היה מלאי הנון.

הוא הזמין אותי לעלות עם אנשי אל החוה ולאכול אתם את ארוחת הבוקר. סרבתי: זה עלול לגרום לו יותר מדי צרות, ואם הגרמנים איפעם יופיעו ויחלמו בנו לא רצייתי שאף אחד מאנשיי יהיה מעורב בהתנגשות.

„מוטב“ — אמרתי לו — „שהגרמנים לא ידעו בינתיים שאנו כאן. ההמון בחוה עלול לפטפט“.

הוא צחק. „אנחנו יודעים לשמור את לשונותינו. זהו מחוז בזיליקטה, ולא פוגלי. לא עבר זמן רב ביותר מאז שהיו לנו כאן השודדים“.

הצעתיו לו חפיסת סיגריות, אבל הוא לקח רק אחת, שהדליקה.

יש אינו שהיא אינפורמציה שהייתי רוצה להשיג“ — אמרתי, „אם יש לך ידידים שירצו לדבר אתי, הואל בטובך ואמור להם שירדו אלי“.

הוא נפרד ממני וחזר להרגיע את ההמון בחוה שאנו איננו גרמנים. המרצע יצא מן השק, ולא היתה כל סיבה להסתתר יותר, ואנו יצאנו מהואדי אל המדרון, לשטח יותר פתוח בין עצים, במקום חשבתני שלא יוכלו להפחיע אותנו, ושבו היה לנו מקום לתמרן ושדה אש פתוח למקרה שהגרמנים ישמעו על נוכחותנו וירצו לדעת מה געשה כאן.

ידידיו של האיכר לא התמהמהו, ובאו בחבורות. הם היו נרגשים מאד וכולם חשבו שיש להם אינפורמציה

ליכולתי לנצל הישב זה למטרות מעשיות. ביני ובין הדיר ביזה שלנו בטרגנו עמד כוח בלתי ידוע של גייסות גרמניים: מטרתי היתה לגלות כמה חיילים גרמנים היו שם, וכדי לעשות זאת אהיה זקוק לעזרתם של האורחים בני הסביבה, כי למרות שללא ספק יכול הייתי, ע"י הפתעה, לפלס לי דרך בין הפורמציות הערפיות של האויב, הרי פעולה כזאת לא תתן לי בשום אופן את האינפורמציה המבוקשת עליידי. מנסיוני בימים האחרונים ידעתי שהאיר כרים מתיחסים אלינו באהדה, אולם שלא כסאנוסים לא היו אלה אנשי מלחמה. במשך השעות הבאות יהיה עלי לגלות: ראשית, אם שלטו בעצמם במידה מספקת כדי לא לתת להדשות על נוכחותנו פרסום רחב כל כך עד שהשמעות תגענה לגרמנים, ושנית אם אמצא ביניהם איש אחד ויחיד בעל אומץ מספיק כדי לעזור לי ממש, ואחרון-אחרון — אם מוחותיהם הבלתי מאומנים יתפשו את טבע האינפורמציה הצבאית שהיתה דרושה לי.

לזכותי עמדו: שליטה בלתי משלמת בשפה האיטלקית (אולם לא הייתי בקי כלל וכלל בניב המקומי), בטחון בכוח השפעה, בטחון שנבע מהצלחתי עם בני עם אחר בארץ אחרת, וסבלנות רבה. הייתי מאד סקרן לדעת כיצד יתפתחו המאורעות, והייתי מוכן למבחן השכלי שלפני השמים האירו ואני התחלתי לראות את הנוף: הנאדי שבו עמדנו היה מעט מעל לבונטללו; מעבר לנחל הש" תרעו שדות קרחים עד הרכס, שעליו הבחנתי בקבוצה גדולה של בנינים עם עצים גדולים אחדים. דמויות מעוררות פלות של אנשים התנועעו בין הבנינים ושדה קרוב, אולם עוד היה חשוך מכדי לראות מי היו או מה מעשיהם; יתכן והיו אלה חיילים חופרים. הבנינים, שנראו כבניני חוה או מנזר, ושהיו על קו הרקיע, לא נראו כמתאימים לשמש מבצר, אבל יש ואפילו הגרמנים שוגים; אני הסתכלתי סביבי, כדי לחפש דרך-ניסיונה לחבורתי. היה לי עוד פנאי וחתי ליתר אור.

נתברר כי „החיילים החופרים“ הן נשים, תריסרים על גבי תריסרים, שיצאו מתוך החוה לעשות את צרכיהן בבוקר, מבעד למשקפת יכולתי לראות אותן עכשוו בבור, כששמלוחיהן מורמות, יושבות ומפטטות במרץ, כנראה רשמתי גזכרונני מנהג מקומי מענין זה, ועברתי לעניינים אחרים. הטלתי כמה חלוקי אבנים בבזבז יוני, שישן מתחתיו בואדי, ובקשתיו להעיר את האנשים: רצייתי שיתרחצו להנאתם ואחר-כך יכינו את ארוחת הבוקר, אולם מגילי שיראו את עצמם מחוץ לואדי, אנו עוד שמרנו על הרגל המדבר לשאת את מימינו עמנו, כך שלא היה כל צורך לרדת אל הנחל.

ילד קטן עבר על פנינו, על פני שביל שהוביל מן החוה אל הדרך שלאורך הנחל: עשיתי לו סימן והוא

חיונית למסור לי. דיברתי עמם לפי התור וביליתי שעות בשמיעת הרכילות המקומית. שמעתי את הסיפור על כניסת הגרמנים לפוג'יו אורסיני עשר פעמים לפחות, ומה אמר הסבא, ומה ראתה הגיסה. הקושי שלי היה בזה שאיכרים אלה לא הכירו את הסביבה שלהם עצמם. מלבד את החוות שלהם, ואת הערים גרביה ואורסינה שלשם הלכו לשנקים, ידעו פחות משידעתי. אני עם המפה שבידי. הם לא יכלו לומר לי מי נמצא על הרכס שמעבר לקו הגבעות הקרוב, ואף אחד מהם לא היה מעולם בגנצנו, מהלך שמונה קילומטר. קבלתי תיאורים פנטסטיים ביותר על הצבא הגרמני בגרבינה: מאתיים טנקים, תותחים גדולים יותר מרכבת שלמה, שבעה גנרלים ומספר כה גדול של חיילים שאי אפשר למנותם.

"שני אלפים, או שלשים אלף ויתכן שמאה אלף!" בסבלנות שאלתי שאלות והקשבתי: לעתים קרובות מדי סתתה השיחה ועברה לעיני משפחה ושושלות — כל האנשים הללו היו קרובי משפחה.

אולם למרות הכל, מעט פה וזעיר שם, הוספתי על ידיעתי — אולם בהגיע שעת המנוחה לא יכולתי לסכם תוצאות טובות ביותר מעבורה של תשע שעות פניתי לאדם נמוך־קומה שעמד בצד שעה ארוכה וחיכה לתור לדבר, והוא נראה לי כבישן אולם יותר מפוכח מהבורים האחרים שאתם דברתי עד אז. הדבר הראשון שאמר לי היה:

"אני מכיר את הקצין האפסנאי בגרבינה, מיור שולץ, הקונה את האספקה למטבח הקצינים. משרדו הוא בכיכר העיר, בבנין השלישי משמאל לבית־המרזח זה שיש לו דלת חומה כפולה. שמי אלפונסו."

דבריו נסכו חיים חדשים במוחי המסכן, שהיה המום משעות מרובות של שיחה בטלה ועקרה.

"אלפונסו", אמרתי, "הואל בטובך ואמור לכל האנשים המחכים עדין שאדבר אתם מחר." אחותי בורצנו וישבנו זה בצד זה על גבי אבן. אלפונסו מרר בעבר גבינה, ביצים ויין ממשקו לאותו מיור שולץ, והוא היה בגרבינה יום לפני כן וראה דברים רבים; הוא הציע את שירותו ללכת שנית לשם ולנסות ולגלות את הדברים שענינו אותי. לבסוף עיבדנו תכנית אחרת. ראשית יצא בוב יוני עם ארבעה גיפיים לצפות על דרך פוטנצה—גרבינה. הוא מצא מחבוא מתאים, על גבעה ממול העיר אורסינה, היושבת על ראש הר בריחוק כזו מהדרך שיכול היה לקרוא את מספרי המכוניות העוברות. הוא אירגן את הפעולה השיגרתית של הצפית דרך, ואני חזרתי כתמשה קילומטר לתחנת־רכבת עזובה על המסילה שבין גרבינה לפוטנצה. מתא הטלפון של התחנה צלצלתי אל המיור שולץ — היתה לי מלחמה ארוכה עד שהשגתי

קשר אחר, אולם בסופו של דבר קיבלתי אותו. דיברתי איטלקית מעורבת במעט מלים גרמניות, ואמרתי לו, כשאני משה לדברי סודיות יתרה, שאני הנני הסמל־האפסנאי של מפקדה איטלקית בעיר שזה לא מוזמן נעזבה ע"י הגרמנים; שיש בידי שמונה ארגונים קוניאק שהייתי רוצה למכור, אם הוא יתן לי מחיר טוב. עמדנו היטב על המקח. כשלבסוף הגענו לידי הסכם אמרתי שמסיבות מובנות מעצמן הנני מבכר שלא להביא את הסחורה אליו לאור היום, אם הוא יחכה לי במשרדו באותו ערב בשעה אחת עשרה, אבוא, עם המשקה, במכונית אמריקנית קטנה שגלקחה שלל. היואל בטובו להודיע לנקודת הבקורת שעל כביש ספינצוללה שיתנו לי לעבור בלי לשאול שאלות?

מיור שולץ היה אדם תמים: יתכן ולבו נקף בו על קניית סחורה גנובה, אולם מאד רצה להשיג את הקוניאק עבור שולחנן של הגנרל, ואני הזכרתי את שמו של קודמו בתפקיד, אחד קפיטן גיסינג, שהיו לי עמו בעבר, כך אמרתי, כמה עסקים דומים. (האינפורמציה לכך באה כמובן מאלפונסו, שהיה בעל־מזימות ומוח־פתוח). הוא הסכים לבקשתי המשונה במקצת והבטיח לחכות לי אותו לילה.

בעזרתו של קמרון פרקנו את הכל מהגיפ ומאחר הטענו כמה ארגונים של מנות־קרב, מלאות אבנים. עשר דקות לפני אחת־עשרה הרים הזקיף שעל הדרך את המחד סום לפנינו ונתן לנו לעבור, ובדיוק בשעה אחת עשרה הגענו לכיכר העיר מול משרדו של מיור שולץ. קמרון ואני תפשונו בקצוותיו של אחד הארגונים שלנו, עברנו על פני הזקיף, עלינו במדרגות ונכנסנו ישר למשרד, שם ישב מיור שולץ ונמנע על ידי שולחננו. הוא התעורר לשמע חבטת הארגו על הרצפה ופקח עיניים עמומות ואדומות מיין והטיל בנו מבט חסר בטחון. קמרון לא נתן לו שהות להשתומם על צורת המדים שלנו, אלא הכה בראשו באלת־הגומי שקיבל במתנה מהארגון לפעולות חבלה באירופה. המכה הממה את שולץ והוא צנח מחוסר הכרה בכסא. קמרון ירד במדרגות כדי להביא ארגו שני — ואותה שעה בדקתי את הגירות שעל השולחן. למזלי הרב, ותודות למקרה מוצלח ביותר, היה מונח על השולחן דו"ח המראה את המצבה של מנות המזון הנצרך כות ע"י יחידות דיביזיות הצנחנים הראשונה והיחידות המסופחות אליה; כל היחידות הללו קיבלו את הספקתן, מהבסיס בגרבינה, והדו"ח היה מיום 12 לספטמבר 1943. בשעה שקמרון העלה את הארגונים האחרים, אספתי מסמי כיט נוספים מתוך התיקים. שמנו בקבוק ויסקי פתוח מלא עדי־רבע על שולחננו של שולץ (המסכן ראוי היה לפרס). ויצאנו לרחוב. הזקיף הגרמני עמד לו בנחת והסתכל על

או המשה טפסים וגזל ממנו. את שארית היום להצפינו ולשררנו. וכה בערך זה היה הנוסח של המברק:

„פופסקי אל המוצנחת. מאשר טך הכל מצבת כוח האדם שנים עשר ספטמבר כל הדרגות 3504, חזור: שלש, חמש, אפט, ארבע, כולל קצינים 441. מקומות חנית היחידות דלת כדלקמן: ג'ינוסה קצינים 61 בדא 500; מטרה קצינים 72 בדא 570; אלטמורה קצינים 83 בדא 628; טנטור 100 קצינים 58 בדא 469; ג'יביה קצינים 92 בדא 765; גרבינה קצינים 75 בדא 140. מערך הקרב כדלקמן דיב' מוצנחת ראשונה, חטיבה 19, פלוגה 3, מפקדה ליטננט זיס, ר"ת ו. ג' ג'ינוסה. פלוגה ב (פחות מחלקה אחת) מפקדה קפיטן שורף, ר"ת טוטושש ג'ינוסה... וכו'. וכו'.

אותו מיום שולף ניהל את מצבת-כוח-האדם שלו בדקינות.

ברשמי זאת חשבתי שתפקידי הראשון הושלם, והפ' ניתי את תשומת לבי להקירות בכיוון יותר עמוק.

חבלנות וריגול כגורמים בתמרוני גייסות

(לפי סקירה בעתונות-הצבא השביעית על תמרונים אמריקאיים)

תקינה כזאת מכונן הנאמר להלן.

כדבריו של סוקר שביצירי, החלטת המפקדות לשלב את עבודת „השירות החשאי" ואת גורמי החבלה והתנפלויות-ההפתע בתמרוני שנת 1949, נבעה מהרצון לקרב את הפיקוד והגייסות כאחד אל הכרת פעולתו של אותו שירות המיוחד במינו, וללמוד לימוד-של-מעשה את שיחוף הפעולה והתלנות ההד-דית בכל שלושת השטחים המקצועיים העיקריים של השירות החשאי (השגת ידיעות, הבטחה בפני ריגול, תכלנות וגרימת-התפרקות בקרב האויב), הן לפגיעה באויב, והן לשמירה על כוחותיך אתה.

לא רק בציבוריות האזרחית כי אם גם בחוגים צבאיים רחבים למדי קיימים עדין מושגים בלתי הולמים בהחלט, ומיושנים, הן בענין הפעלתו והן לגבי אפשרויותיו של שירות-החשאי חדיש. כאשר אנו למדים שבאותם תמרוני-הגייסות הגדולים של צבאות המערב בגרמניה הוצגו, נוסח-תמרון, רא-שית הפעלתם של סוכנים-צנחנים בעלי מכשירי אלחוט מיוחדים ואיתורם וסיכולם של משדרי האל-חוט ה„אויבים" בתוך איזור-העורף של צבאך-אתה באמצעות רשת מיוחדת לכך של תחנות איתור אל-חוטיות; ושנית, התקפות חבלניות על עצמים רב-ערך מכהגה צבאית, ומבצעים „אורח-קומנדו" —

הגיפ שלנו בענין — וקמרון, המתון בדרך כלל, שאחזה בו רוח ליצנות סקוטית, לחץ את ידו, נתן לו במתנה חפיסת סיגריות „V", ואמר: „לילה טוב, גרמני טוב, ואנו זוננו. שעתים אחרי זה, מתוך קמט שבין הגבעות, שידר ביוטימן במכשיר-הקשר שלו:

„פופסקי אל המוצנחת: טך הכל מצבת כוח האדם של יחידות האויב בסביבות טרנטו בשנים עשר לספטמבר כל הדרגות 3504. חזור: שלוש, חמש, אפט, ארבע. טוף. בשעה 0900 קלטנו שידור זה אלינו:

„המוצנחת אל פופסקי. נא אשר טך הכל מצבת כוח האדם של יחידות האויב בסביבות טרנטו לא יותר מאשר 3504."

ידעתי שהמודיעין שלנו נתנו מספר הרבה יותר גדול. כל הענין גירה אותי במקצת, והתחשק לי להראות להם את יכולתי; לאחר שבינתיים בררתי את הניירות שגנבתי מאותו ביש גאד שולף, ניסחתי מברק ארוך שתפש ארבעה

מלחמת העולם השניה הביאה לידי תמורה לא קטנה בהערכת מקומו, במסגרתה של „מלחמה גדולה", של אותו צירוף פעולות מסוגים שונים המכונה כרגיל „מלחמה זעירה". באם בעבר נטו לראות את השנים כחזיונות נפרדים ומקבילים, הרי במנין-השנים האחרון גברה הראיה המשלבת אותם. ומראיה חדשה זו, פרי הנסיונות מתקופת תנועת-המרי של המערב והמלחמה הסרטיזנית שבמזרח — רק צעד אחד אל שילובם של גורמי ההסתננויות, התנפלות-הפתע והריגול האופייניים ל„מלחמה זעיר" רה" גם לתוך מסגרת התמרונים והתדר-גילים לגופי-צבא גדולים. ואמנם, כזאת נעשה בתמרונים הגדולים אשר נערכו ע"י צבא-הכיבוש של מעצמות המערב אשר בגרמניה, בשלהי 1949. הן הצד „הכחול" והן הצד „האדום" שבתמרונים אלה ארגנו, הציגו והביאו בחשבון בפעולתם, את שירות הידיעות והריגול, את פעולות החבלה ואת מבצעי-„הקומנדו" הזעירים אך הנועזים. וזאת לזכור כי גורמים אלה תורגלו והופעלו נוסף על השמירה של שטחי התמרון, והבטחת המטות והגייסות של שני „הצדדים" בפני סוכנים מציאור-תיים של „הצד השלישי המעונין" ומסתכלים בלתי רצויים בכלל, אשר מאז ומתמיד היו נהוגות בשעת תמרונים גדולים ובעלי ערך רציני. לא לשמירה